

- Սիրելի Մրազան հայր, դուք
Վահրամ Մավյանի հասակա-
կիցն եթ եւ երկար տարիների մտե-
րիմը, այսօր մեր զբույցը լինե-
լու է Մավյան գրողի, մարդու,
նրա բարոյականության ներ-
դաշնակության բացառիկ օրի-
նակ լինելու ու նաև հայրենիք-
սփյուռք կամքջող այդ անդադ-
րում ժինարարի անգնահատելի
գործերի մասին:

- Սավյանի հիշատակն ինձի

ծաղկեցան սփյուռքին մեջ:
Ես շատ հանդիպումներ ունեցա
իրեն հետ հետո, ավելի ուշ, 70-ա-
կան թվականներուն: Դանդիպե-
ցա իրեն Փարիզ՝ ամուսնանալեն
առաջ եւ ես: Կերթայինք միասին
ճաշարան մը կնստեինք չորս-հինգ
ժամ: Մանավանդ շատ հարցում-
ներ կը ուներ Գյուլբենկյան հաստա-
տության մասին: Շատ կը գովեր
դրն Եսայանին (Գյուլբենկյանի
աղջկա ամուսինը):

ի աղամանդյա զարդեր կան, ուրներ ինքը կապսորեր Փարիզ գտն-
վող իր հատուկ ուկերիչին, որդես-
զի նվիրե այն կիններուն, որոնց ինք
հարմար կնկատեր: Քիչ մը տարօրի-
նակ մարդ մը եղած է դրս Գյուլ-
տենկյան. իր զավակն իրմե ավե-
լի վատ, անհիկա արդեն բան մը
չժառանգեց իր հորմե եւ նույնիսկ
դաս բացակ հոր դեմ: Եվ ամբողջ
այդ հարսությունը մնաց դուրսու-
գալցի փաստաբանի մը, որ դաս-

Վահրամին հետ մեր գրույցները
միշտ ալ հարսացուցած են զիս:
Անգամ մը ըսի իրեն, որ այդիան
նուրբ զգացականություն ունիս,
ուստի խորը թափանցող գրիչ, իրա-
վունք չունիս բանի մը տարի միայն
մեկ գրույկ իրատարակելու, ֆիչ մը
ավելին ըրե, բանաստեղծություն-
ներ ալ մի գրեր, անոնք այնքան էլ
փայլուն չեն, երեսիս նայեցակ ու
ըսակ. «Ինչո՞ւ ատանկ կըսես...»:

**«...Այդ իմ շիրության արդյունքները...
կրուեր Պահրամ Մավլանը»**

համար թանկագին է: Մենք նույն
տարին ունինք: Ես տակավին կամ,
ինը չկա, ճանչցած եմ զինք, երբ
առաջին անգամ Կիլդրոսի Մելգո-
նյան վարժարաննեն եկավ Երևա-
նիք 1963 թ.-ն: Ծնած է Երևա-
նիք, հայրը խահանա էր եւ կծառա-
յեր Սուրբ Բերդեհենի հայոց վան-
ին մեջ: Մեծցած է այնտեղ, ուսա-
նած նշանավոր ուսուցիչներու
նով: Երևանացին Թարգմանչաց
վարժարանին մեջ է ճանչցած
նշանավոր գրաբննադաս Դակոր
Օօականը, արվեստաբան-երա-
ժիշտ Շահան Պերմերյանը: Իմի-
ջիայլոց նաեւ եղիշե Պատրիարք
Տերմերյանը, որուն գրական անու-
նը Եղվարդ էր, ան ալ թանաստեղծ:
Երար ճանչցած են ցաւ կանու-
խեն եւ հաճախ եղիշե Մրգազա-
նը կողատմեր իր մասին:

Երացավ սփյուռքահայ ճանաչ-
ված եւ սիրված գրողի Վահ-
րամ Մավլանի ծննդյան 75 տա-
րին: Մենք ուշացանք նշելու
այդ տարեթիվը. ինչորեւս հա-
ճախ ուշանում ենք... Երբեմն էլ
մոռանում: «Հայու թեկորներ»,
«Ամեն տեղ հայ կա» եւ այլ գր-
երի հեղինակ Վահրամ Մա-
վլանը ուրեմն երկու տասնամյակ
վարել է Գալուս Գյուլդեն-
կյան հիմնարկության հայկա-
կան բաժնի տնօրենի դաշտոնք.
Եւ իր այդ հանգամանքով նաեւ
ըցել է տարբեր գաղութներ. օգ-
նել սփյուռքահայ բազմաթիվ

- Այդ ցըանում հնարավոր չեղակար ի հայության համար օգտակար ժայլ անել, թեկուզ եւ փեսայի օգնությամբ, անկարելի:

- ԶԵՅ ըսեր, թե անկարելի էր, սա-
կայն մեծահարուս Գալուս
Գյուլբենևյանը արտառոց մարդ
մը եղած է, որ տեսակ մը թե իր
հայությունով կհղարտանար, կըն-
դուներ իր հայ ըլլալը, մյուս կող-
մի այ կատեր:

Վահրամն ինծի ղատմեց, թե
ինչուս Արօսկ Չողանյանը
ֆրանսերենով գրված իր երկու հա-
սուներով «Ծառկեփուլո Յալապ-

տանի», կներկայանա Գ. Գյուլբեն-
կյանին, խնդրելով, որ ան ստանձ-
նե անոնց տղագրությունը: Գյուլ-
բենկյանը կընդունի եւ կըսե, որ
Չողանյանը երկու շաբաթեն նո-
րեն զա իր մոտ: Երբ կվերադառնա
Չողանյանը, կզգա, որ իրոք Գյուլ-
բենկյանը կարդացեր է իր գիրը,
ուստի մը գովեստի խոսքեր ըստել
եեր հասաւածությունը:

Խաչի, ուստամբով սած, որ հիանալի ֆրանսերենով է գրված, անիկա Չողանյանին ըստ է. «Ուրիշներ հավանաբար չմերժեին Ձեր խնդրանքը, սակայն ես կսիրեմ մերժել»: Այդուս ալ մերժվեցավ գրին տղագրությունը: Կահրամը կըսեր ինձի, որ Գյուլբենկյանը հայությունը զրկեց իր հսկա հարստություննեն, որ, ըստ գնահատանի մահվան ատեն՝ 1953-54 թթ., կներկայացներ 400 միլիոն անգլիական ստեղծինք:

Գյուլղենկյանի տարօդինակություններու մասին դատմած նաեւ, որ ունեցած բոլոր հնություններն ու ամքողջ հարստությունը թանգարանի տիտի վերածվի: Այդ թանգարանին մեջ կանա

ηηηρηցների եւ, միաժամանակ, տեւական մեծ օգնություն կազմակերպել Երեւանի դետական համալսարանին. Մատենադարանին. ԳԱԱ-ի տարբեր ինստիտուտներին. մշակութային օջախներին: Ստորև լույս տեսնող հարցազրույցը հանգուցալ գրողի մտերիմ անձնավորություններից մեկի՝ Երեւանի դեհամալսարանի ասվածաբանության ֆակուլտետի դեկան, դոկտ. դրոֆ. Շահե արքեդիսկուտոս Աճեմյանի հետ է:

Դիանալի անծնավորություն
մըն էր, որ զին ծանչողներու սր-
տին մեջ հետեւ ծգած է: Շատ ազն-
վական հոգի ուներ, իշխանական
նկարագիր մը: Իր ժիղարներու մեջ
կդներ իր այդ մարդկայինը, խո-
ր՝ Նեկ-խոր՝ Նեկ մարդկային զգա-
ցականությունը: Իր բննադատու-
թյունները միւս կատակի ծերով
կարտահայտվեին, հումորով:

- Դայաստանի մասին միշտ լավ կխոսեր եւ բացի այդ, համարյա բոլոր գրողներուն գործերը կարդացած եր, բոլորին մասին իր կարծին ուներ: Սակայն զուսող եր:

- Դավանաբար այդ եր դառը, որ իրեն ծանաչողներին, նաեւ գրողներին, երբ հարցնում ես՝ ինչո՞իսի՞ն եր Կահրամ Մավանը, միշտ դատասխանը եղել է «Փայլուն մարդ», «կիրք անձնավորություն», «միսացող հոգի»:

- Ես ամենն ուս տղավորված
էի առաջին գիրքով: Յոն կա Տի-
դար մը՝ Լիզբոնի մեջ հայ գորգա-
վաճառ մը, որ իր խանութը հայ-
կական հարցերու կեղրոն դարձած
էր եւ կիուսար, որ հայկական դա-
շը լուծելի է իր այդ գորգի խանու-
թին մեջ...

- Եսկ ես հիւում եմ Լոնդոնի «Արմենիան լաբը», հնակար կատ մի կուկակար, որ իր այր նեղլիկ խցիկը հայտարարել իրեւ հայկական ակումբ, որ դեսպի հայության հետ առիթ ունենա շփվելու... Եվ այսպես շարունակ, կարելի է հիւել իր գործերը՝ շաղախված հումորու ու ծիծաղով: Այժմ շատերը չեն որ հիւում են Վահրամ Մավլանին եւ շատերն էլ չկան այլեւս ու ես ուրախ եմ այսօր, որ առիթը ներկայացակ վերհիւելու մեր սիրելի գրողին, մեր գրականության «մխացող» դեմքերին մեկին, ընորհակալություն Շեք Շահե Մրազան, այսօրվա հանդիման եւ մերմիկ գրույց համար:

- Գիտե՞մ, որուն կնշանեցնեմ ի
ճակատագիրը. իբրև գրողի՝ Զարդ
ֆյանին, ան ալ բացառիկ գրող է,
բայց շատ ժիշ կարդացված: Ան ի
տեղը չէ գտած գրական աշխա-
հին մեջ, հուսանի, որ առաջընթա-
կում:

Վերջադիմ չեմ ուզեր, որ Վահրամ Մավյանի մասին մեր խոսացությունը տիտուր կետի մը վրա վեցանա: Ես կիավատամ մեր ժողովուրդի սիրուն, մեր հայ գրին եգալականության, կիավատամ, ու այս դժվար օրերեն հետո կվերածվի բանաստեղծությունը մեր հոգի ներուն մեջ. ժողովուրդը չի կրնառանց գիրի ապրիլ, դեսք է ունենա իր բանաստեղծն ու նաեւ Սավյաններ տիտի զան հարսացնելու համար:

Հու սեր գրականությունը:
- Հուսանի, շնորհակալություն
Դարձագրույց
ՎՈՐԱՄ ԱԽԵՄՑԱՅ

Ինչպիսի՞ն կլինի «Կասկաղի» վերջնական ժեսը

ԱԿԻՂՋԸ

2002 թ. Նոյեմբերին «Գաֆէս-ճեան թանգարան» հիմնադրամի նախաձեռնությամբ կայացած մրցույթին մասնակցող միջազգային ճանաչման 35 ճարտարապետական ընկերություններից երեքը հնարավորություն ստացան առաջադրելու թանգարանի նախնական նախագծային հայեցակարգը: Դրանից են՝ Նյու Յորքից եւ Փարիզից Բենարդ Շումի ճարտարապետները, Վիեննայից Զուաֆ Շիմելբլաու, Շոլանդիայի Ուտերդամ բաղադրից Եմ-Վի-Ար-Դի-Վի կազմակերպությունները: Այդ մասին երեկ «Կասկադուն» տեղի ունեցած մամուլի ասուլիսի ժամանակ տեղեկացրեց «Գաֆէսճեան թանգարան» հիմնադրամի գործադիր սնօրեն եւ Զ. Գաֆէսճյանի օգնական դրն Զոն Ուորթերսը:

Նման ճարտարապետական մրցույթ առաջին անգամ է անցկացվում ոչ միայն Հայաստանում, այլև ողջ ԱՊՀ տարածքում կառուցվելիք որեւէ համալիրի համար: Մրցույթի մասնակիցները նախադես իրազեկված են եղել Հայաստանի, Կասկաղի տարածի եւ հիմնադրամի մանրամասներին: Հաղթող երեք ընկերություններն ել ծանազված են այս ասղարեզում եւ ունեն թանգարանային կառույցներ իրականացնելու փորձ՝ յուրաքանչյուրն իր ուրույն ոճով ու ստեղծագործական ազատ մոտեցումներով: Նրանցից մեկը հակված է ճարտարապետական արժահայտությունները բնության մեջ եղած ծեւերին մոտեցնելու սկզբունին՝ խեցեղեն հիշեցնող տանիքներով, օվկիանոսի ալիքների տեսնով, մյուսը՝ ավելի կոնցեպտուալ մոտեցումներով: Նախագծերի ազատ եւ արդիական ոճը թերեւս մեզ կարող է օսարնտի կամ անսովոր թվալ: Այդ իսկ դասճառով «Գաֆէսճեան թանգարան» հիմնադրամը «Կասկաղ» համալիրի երկրորդ ցուցասրահում այսօրվանից մինչեւ օգոստոսի 1-ը կազմակերպելու է վերոհիշյալ նախնական նախագծերի ցուցադրություն՝ հասարակությանը հնարավորություն տալով մասնակցելու նախագծերի հնարկմանը, կատարելու առաջարկություններ եւ դիտողություններ:

ՊրԾ Ուորերսը ներկայացրեց
հիմնադրամի նղատակը եւ նշա-
նակությունը, տեղեկացնելով, թե
այն ունի բարի միտումներ՝ ուժ
հաղորդել այս տարածին, «մի
սրանչելի խորհրդադատկեր ստեղ-
ծել Դայաստանում՝ համաշխար-
հային նշանակությամբ ճարտա-
րադետական նշակութային մի-
ջազգային նակարդակի» հիօյա-
կառույցով։ Ըստ գործադիր տնօրե-
նի, այն աշխարհին կներկայացնի
հայ ժողովրդի ստեղծագործ ուժը
եւ զբոսաշրջիկների մեծ հոսք կա-
տահովի դեմի Դայաստան։

Ներկայացված երեք նախագծերի
միջեւ մինչ Վերջնական ընտրու-
թյուն կատարելը, հիմնադրամը հա-
մազործակցելու է հասարակու-
թյան լայն շրջանակների, ինչողեւ
եւ հայ ճարտարապեսների հետ: Իսկ
Վերջնական ընտրությունը դատկա-
նում է որն Գաֆեսճյանին, որ նույն-
դես համազործակցում է մասնա-
գետների մի սպար խմբի հետ եւ
Դայաստանից, եւ արտերկրից: Ար-
դյուննում թանգարանը կղառնա
Դայաստանի համար նշակութային
մնայուն հարսություն՝ իրեւ նվի-
րատվություն ազգային բարերա-
գերական Գաֆեսճյանի կողմից:

